

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/1673

av den 23 oktober 2018

om bekämpande av penningtvätt genom straffrättsliga bestämmelser

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV,

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 83.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Penningtvätt och därmed relaterad finansiering av terrorism och organiserad brottslighet utgör fortfarande betydande problem på unionsnivå och skadar den finansiella sektorns integritet, stabilitet och anseende samt hotar unionens inre marknad och inre säkerhet. För att gripa sig an dessa problem och komplettera och skärpa tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 ⁽²⁾ syftar detta direktiv till att bekämpa penningtvätt genom straffrättsliga bestämmelser, vilket möjliggör ett effektivare och snabbare gränsöverskridande samarbete mellan behöriga myndigheter.
- (2) Att anta åtgärder enbart på nationell nivå, eller till och med på unionsnivå, utan att beakta internationell samordning och internationellt samarbete skulle få mycket begränsad verkan. De åtgärder som antas av unionen i syfte att bekämpa penningtvätt bör därför vara förenliga med och minst lika stränga som andra åtgärder som vidtas i internationella forum.
- (3) När unionen vidtar åtgärder bör även i fortsättningen särskilt beaktas rekommendationerna från arbetsgruppen för finansiella åtgärder (FATF) och instrument från andra internationella organisationer och organ som aktivt bekämpar penningtvätt och finansiering av terrorism. De unionsrättsakter som är relevanta i sammanhanget bör i lämplig utsträckning anpassas ytterligare till de internationella standarderna för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism och spridning som antogs av FATF i februari 2012 (nedan kallade *de reviderade FATF-rekommendationerna*). Unionen bör i egenskap av signatär till Europarådets konvention om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott och om finansiering av terrorism införliva kraven i den konventionen i sin rättsordning.
- (4) I rådets rambeslut 2001/500/RIF ⁽³⁾ fastställs krav med avseende på kriminalisering av penningtvätt. Det rambeslutet är dock inte tillräckligt omfattande, och den nuvarande kriminaliseringen av penningtvätt är inte tillräckligt konsekvent för att penningtvätt ska kunna bekämpas på ett verkningsfullt sätt i hela unionen, och leder till brister i upprätthållandet av efterlevnaden och till hinder för samarbetet mellan de behöriga myndigheterna i olika medlemsstater.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 12 september 2018 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 11 oktober 2018.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

⁽³⁾ Rådets rambeslut 2001/500/RIF av den 26 juni 2001 om penningtvätt, identifiering, spårande, spärrande, beslag och förverkande av hjälpmedel till och vinning av brott (EGT L 182, 5.7.2001, s. 1).

- (5) Definitionen av sådan brottslig verksamhet som utgör förbrott till penningtvätt bör vara tillräckligt enhetlig i alla medlemsstater. Medlemsstaterna bör säkerställa att alla brott som kan leda till fängelsestraff under en period angiven i detta direktiv anses utgöra förbrott till penningtvätt. I den mån tillämpningen av dessa straffnivåer inte redan gör det, bör medlemsstaterna dessutom inkludera en rad olika brott inom var och en av de brottskategorier som förtecknas i detta direktiv. Medlemsstaterna bör i så fall kunna bestämma hur brotten inom varje kategori ska avgränsas. Om en brottskategori, till exempel terrorism eller miljöbrott, inkluderar brott som fastställs i unionsrättsakter bör det hänvisas till de rättsakterna i detta direktiv. Medlemsstaterna bör emellertid betrakta alla brott som fastställs i de unionsrättsakterna som förbrott till penningtvätt. All slags straffbar inblandning i ett förbrott såsom det är kriminaliserat i enlighet med nationell rätt bör vid tillämpningen av detta direktiv också betraktas som brottslig verksamhet. I fall där unionsrätten tillåter medlemsstaterna att föreskriva andra sanktioner än straffrättsliga påföljder bör det i detta direktiv inte uppställas krav på att medlemsstaterna klassificerar överträdelserna i de fallen som förbrott vid tillämpningen av detta direktiv.
- (6) Användning av virtuella valutor medför nya risker och utmaningar när det gäller bekämpande av penningtvätt. Medlemsstaterna bör säkerställa att dessa risker hanteras på lämpligt sätt.
- (7) Med tanke på de konsekvenser som penningtvättsbrott som begås av offentliganställda får för den offentliga sfären och för offentliga institutioners integritet bör medlemsstaterna kunna överväga att i enlighet med sina rättstraditioner inkludera strängare påföljder för offentliganställda i sitt nationella regelverk.
- (8) Skattebrott som rör direkta och indirekta skatter bör omfattas av definitionen av brottslig verksamhet i linje med de reviderade FATF-rekommendationerna. Med tanke på att det i olika medlemsstater kan vara olika skattebrott som utgör en brottslig verksamhet som kan leda till de påföljder som avses i detta direktiv kan rekvisiten för skattebrott i nationell rätt skilja sig åt. Detta direktiv syftar dock inte till att harmonisera rekvisiten för skattebrott i nationell rätt.
- (9) I straffrättsliga förfaranden som rör penningtvätt bör medlemsstaterna ge varandra hjälp i så stor utsträckning som möjligt och säkerställa att utbyte av uppgifter sker på ett ändamålsenligt sätt och i god tid, i enlighet med nationell rätt och unionens befintliga regelverk. Skillnaderna mellan definitionerna av förbrott i nationell rätt bör inte hindra det internationella samarbetet i brottmål som rör penningtvätt. Samarbetet med tredjeländer bör intensifieras, särskilt genom att inrättande av ändamålsenliga åtgärder och mekanismer för bekämpande av penningtvätt uppmuntras och stöds samt genom att bättre internationellt samarbete på detta område säkerställs.
- (10) Detta direktiv är inte tillämpligt på penningtvätt som inbegriper egendom som härrör från brott som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen, vilken omfattas av särskilda regler som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1371 ⁽¹⁾. Detta påverkar inte möjligheten för medlemsstaterna att införliva detta direktiv och direktiv (EU) 2017/1371 genom en enda övergripande ram på nationell nivå. I enlighet med artikel 325.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ska medlemsstaterna vidta samma åtgärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen som de vidtar för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot deras egna ekonomiska intressen.
- (11) Medlemsstaterna bör säkerställa att vissa typer av penningtvätt också är straffbara när de begås av samma person som gjort sig skyldig till den brottsliga verksamheten som gav upphov till egendomen (så kallad självtvätt). I sådana fall, där penningtvätten inte bara består i innehav eller användning av egendom, utan även inbegriper överlåtelse, omsättning, hemlighållande eller döljande av egendom och resulterar i skada utöver den som redan har orsakats av den brottsliga verksamheten, till exempel genom att den egendom som härrör från brottslig verksamhet sätts i omlopp och dess olagliga härkomst därigenom hemlighålls, bör den penningtvättsverksamheten vara straffbar.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1371 av den 5 juli 2017 om bekämpande genom straffrättsliga bestämmelser av bedrägeri som riktar sig mot unionens finansiella intressen (EUT L 198, 28.7.2017, s. 29).

- (12) För att straffrättsliga åtgärder ska vara verkningfulla mot penningtvätt bör en fällande dom vara möjlig utan att det är nödvändigt att fastställa exakt vilken brottslig verksamhet som gav upphov till egendomen eller nödvändigt att det finns en tidigare eller samtidig fällande dom för den brottsliga verksamheten, samtidigt som hänsyn tas till alla relevanta omständigheter och bevis. Det bör vara möjligt för medlemsstater att i linje med sina nationella rättssystem säkerställa detta på annat sätt än genom lagstiftning. Lagföring avseende penningtvätt bör inte heller hindras av det faktum att den brottsliga verksamheten begåtts i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland, med förbehåll för de villkor som anges i detta direktiv.
- (13) Syftet med detta direktiv är att kriminalisera penningtvätt som begås uppsåtligen och med vetskap om att egendomen härrörde från brottslig verksamhet. I det sammanhanget bör detta direktiv inte skilja mellan situationer där egendomen härrör direkt från brottslig verksamhet och situationer där den härrör indirekt från brottslig verksamhet, i linje med den vida definitionen av *vinning* i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU ⁽¹⁾. Vid bedömningen av om egendomen härrör från brottslig verksamhet och av om personen i fråga hade vetskap om det, bör de särskilda omständigheterna i varje enskilt fall beaktas, till exempel att värdet på egendomen inte står i proportion till den tilltalades lagligen förvärvade inkomst och att den brottsliga verksamheten och förvärvet av egendomen skedde inom samma tidsram. Uppsåt och vetskap kan härledas från objektiva, faktiska omständigheter. Eftersom det i detta direktiv fastställs minimiregler om fastställande av brottsrekvisit och påföljder inom området penningtvätt står det medlemsstaterna fritt att anta eller bibehålla strängare straffrättsliga bestämmelser inom det området. Medlemsstaterna bör t.ex. kunna föreskriva att penningtvätt som sker av oaktsamhet eller grov oaktsamhet utgör ett brott. Hänvisningar i detta direktiv till penningtvätt som sker av oaktsamhet bör uppfattas på det sättet för medlemsstater som kriminaliserar sådana handlingar.
- (14) För att avskräcka från penningtvätt i hela unionen bör medlemsstaterna säkerställa att penningtvätt är belagt med ett maximistraff på minst fyra års fängelse. Den skyldigheten påverkar inte individualiseringen och utdömandet av påföljder och verkställigheten av domar i enlighet med de konkreta omständigheterna i varje enskilt fall. Medlemsstaterna bör även föreskriva ytterligare sanktioner eller åtgärder, såsom böter, tillfällig eller permanent uteslutning från tillgång till offentlig finansiering, inklusive anbudsförfaranden, bidrag och förmåner, tillfälliga näringsförbud eller tillfälliga förbud mot att ställa upp i val till eller kandidera till en offentlig tjänst. Den skyldigheten påverkar inte domarens eller domstolens rätt att avgöra huruvida ytterligare sanktioner eller åtgärder ska åläggas, med hänsyn till samtliga omständigheter i det enskilda fallet.
- (15) Även om det inte finns någon skyldighet att utdöma en strängare påföljd bör medlemsstaterna säkerställa att domaren eller domstolen har möjlighet att beakta de försvärande omständigheter som fastställs i detta direktiv när de bestämmer straffet för gärningsmän. Det är fortfarande upp till domaren eller domstolen att avgöra om straffet ska skärpas på grund av den specifika försvärande omständigheten med beaktande av samtliga faktiska omständigheter i det enskilda fallet. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att föreskriva försvärande omständigheter om nationell rätt föreskriver att brott som fastställs i rådets rambeslut 2008/841/RIF ⁽²⁾, eller brott begångna av fysiska personer i egenskap av ansvariga enheter vid utövandet av den yrkesmässiga verksamheten, ska bestraffas som separata brott och detta kan leda till strängare påföljder.
- (16) Frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott eliminerar de ekonomiska incitamenten till brottslighet. I direktiv 2014/42/EU fastställs minimiregler om frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i samband med straffrättsliga ärenden. Det direktivet kräver även att kommissionen lägger fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om direktivets genomförande, vid behov åtföljd av lämpliga förslag. Medlemsstaterna bör åtminstone säkerställa frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i samtliga fall som föreskrivs i direktiv 2014/42/EU. Medlemsstaterna bör även starkt överväga att möjliggöra förverkande i samtliga fall där det inte är möjligt att inleda eller slutföra ett straffrättsligt förfarande, inklusive i fall där gärningsmannen har avlidit. I enlighet med Europaparlamentets och rådets begäran i det uttalande som åtföljde direktiv 2014/42/EU kommer kommissionen att lägga fram en rapport med en analys av om det är genomförbart och om det finns några fördelar med att införa ytterligare gemensamma bestämmelser om förverkande av egendom som härrör från brottslig verksamhet, inklusive i fall där det inte finns någon eller några specifika personer som dömts för den brottsliga verksamheten i fråga. I den analysen kommer skillnaderna mellan medlemsstaternas rättstraditioner och rättssystem att beaktas.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU av den 3 april 2014 om frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i Europeiska unionen (EUT L 127, 29.4.2014, s. 39).

⁽²⁾ Rådets rambeslut 2008/841/RIF av den 24 oktober 2008 om kampen mot organiserad brottslighet (EUT L 300, 11.11.2008, s. 42).

- (17) Med tanke på att både gärningsmän och vinningen från brottslig verksamhet är rörliga, och med tanke på de komplicerade gränsöverskridande utredningar som krävs för att bekämpa penningtvätt, bör samtliga medlemsstater fastställa sin behörighet för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att utreda och lagföra sådan verksamhet. Medlemsstaterna bör därigenom säkerställa att deras behörighet omfattar situationer i vilka ett brott begås med hjälp av informations- och kommunikationsteknik till vilken åtkomsten skett från deras territorium, oavsett om sådan teknik är baserad inom deras territorium eller inte.
- (18) Enligt rådets rambeslut 2009/948/RIF ⁽¹⁾ och rådets beslut 2002/187/RIF ⁽²⁾ ska behöriga myndigheter i två eller flera medlemsstater som driver parallella straffrättsliga förfaranden avseende samma sakförhållanden och samma person, med bistånd av Eurojust inleda direkta samråd med varandra, i synnerhet för att säkerställa att alla brott som omfattas av detta direktiv lagförs.
- (19) För att säkerställa framgångsrika utredningar och lagföringar av penningtvättsbrott, bör de som har ansvaret för att utreda eller lagföra sådana brott ha möjlighet att använda effektiva utredningsverktyg, såsom de som används vid bekämpande av organiserad brottslighet eller andra allvarliga brott. Det bör därigenom säkerställas att tillräckligt med personal och riktad utbildning, resurser och uppdaterad teknisk kapacitet är tillgängliga. Användningen av sådana verktyg, i enlighet med nationell rätt, bör vara riktad och ske med beaktande av proportionalitetsprincipen och arten och allvaret hos de brott som utreds och med iakttagande av rätten till skydd av personuppgifter.
- (20) Detta direktiv ersätter vissa bestämmelser i rambeslut 2001/500/RIF för de medlemsstater som är bundna av detta direktiv.
- (21) Detta direktiv respekterar de principer som erkänns i artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget), respekterar grundläggande rättigheter och friheter och iakttar de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, inbegripet principerna i avdelningarna II, III, V och VI som omfattar bland annat rätten till respekt för privatlivet och familjelivet och rätten till skydd av personuppgifter, legalitetsprincipen och proportionalitetsprincipen i fråga om brott och straff, som även omfattar kravet på precision, klarhet och förutsägbarhet inom straffrätten, oskuldspresumtionen samt misstänkta och tilltalades rätt att få tillgång till advokat, rätten att inte vittna mot sig själv och rätten till en rättvis rättegång. Detta direktiv måste genomföras i enlighet med dessa rättigheter och principer samt med beaktande av den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter och andra skyldigheter på området för mänskliga rättigheter enligt internationell rätt.
- (22) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att i alla medlemsstater belägga penningtvätt med straffrättsliga påföljder som är effektiva, proportionella och avskräckande, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, utan snarare, på grund av detta direktivs omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (23) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Förenade kungariket och Irland inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på dem.
- (24) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark. Rambeslut 2001/500/RIF fortsätter att vara bindande för och tillämpligt på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. Detta direktiv fastställer minimiregler om fastställande av brottsrekvisit och påföljder inom området penningtvätt.

⁽¹⁾ Rådets rambeslut 2009/948/RIF av den 30 november 2009 om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden (EUT L 328, 15.12.2009, s. 42).

⁽²⁾ Rådets beslut 2002/187/RIF av den 28 februari 2002 om inrättande av Eurojust för att stärka kampen mot grov brottslighet (EGT L 63, 6.3.2002, s. 1).

2. Detta direktiv är inte tillämpligt på penningtvätt när det gäller egendom som härrör från brott som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen, vilket omfattas av särskilda bestämmelser i direktiv (EU) 2017/1371.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *brottslig verksamhet*: alla former av kriminell inblandning i brott som i enlighet med nationell rätt bestraffas med frihetsberövande eller frihetsberövande åtgärd där maximistraffet är mer än ett år eller, i medlemsstater som har en minimitröskel för brott i sitt rättssystem, brott som bestraffas med frihetsberövande eller frihetsberövande åtgärd där lägsta straffet är mer än sex månader. Under alla omständigheter ska brott inom följande kategorier betraktas som brottslig verksamhet:
 - a) Deltagande i organiserade kriminella grupper och beskyddarverksamhet, däribland de brott som anges i rådets rambeslut 2008/841/RIF.
 - b) Terrorism, däribland de brott som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541 ⁽¹⁾.
 - c) Människohandel och smuggling av migranter, däribland de brott som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/36/EU ⁽²⁾ och rådets rambeslut 2002/946/RIF ⁽³⁾.
 - d) Sexuell exploatering, däribland de brott som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/93/EU ⁽⁴⁾.
 - e) Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen, däribland de brott som anges i rådets rambeslut 2004/757/RIF ⁽⁵⁾.
 - f) Olaglig handel med vapen.
 - g) Olaglig handel med stöldgods och annat gods.
 - h) Korruption, däribland de brott som anges i konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i ⁽⁶⁾ och i rådets rambeslut 2003/568/RIF ⁽⁷⁾.
 - i) Bedrägeri, däribland de brott som anges i rådets rambeslut 2001/413/RIF ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541 av den 15 mars 2017 om bekämpande av terrorism, om ersättande av rådets rambeslut 2002/475/RIF och om ändring av rådets beslut 2005/671/RIF (EUT L 88, 31.3.2017, s. 6).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/36/EU av den 5 april 2011 om förebyggande och bekämpande av människohandel, om skydd av dess offer och om ersättande av rådets rambeslut 2002/629/RIF (EUT L 101, 15.4.2011, s. 1).

⁽³⁾ Rådets rambeslut 2002/946/RIF av den 28 november 2002 om förstärkning av den straffrättsliga ramen för att förhindra hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse (EGT L 328, 5.12.2002, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/93/EU av den 13 december 2011 om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi samt om ersättande av rådets rambeslut 2004/68/RIF (EUT L 335, 17.12.2011, s. 1).

⁽⁵⁾ Rådets rambeslut 2004/757/RIF av den 25 oktober 2004 om minimibestämmelser för brottsrekvisit och påföljder för olaglig narkotikahandel (EUT L 335, 11.11.2004, s. 8).

⁽⁶⁾ Rådets akt av den 26 maj 1997 om utarbetande på grundval av artikel K 3.2 c i Fördraget om Europeiska unionen av konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i (EGT C 195, 25.6.1997, s. 1).

⁽⁷⁾ Rådets rambeslut 2003/568/RIF av den 22 juli 2003 om kampen mot korruption inom den privata sektorn (EUT L 192, 31.7.2003, s. 54).

⁽⁸⁾ Rådets rambeslut 2001/413/RIF av den 28 maj 2001 om bekämpning av bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter (EGT L 149, 2.6.2001, s. 1).

- j) Penningförfalskning, däribland de brott som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/62/EU ⁽¹⁾.
 - k) Varumärkesförfalskning och piratkopiering av varor.
 - l) Miljöbrott, däribland de brott som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/99/EG ⁽²⁾ eller i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/123/EG ⁽³⁾.
 - m) Mord och grov misshandel.
 - n) Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
 - o) Rån eller stöld.
 - p) Smuggling.
 - q) Skattebrott som rör direkta och indirekta skatter, såsom föreskrivet i nationell rätt.
 - r) Utpressning.
 - s) Förfalskning.
 - t) Sjöroveri.
 - u) Insiderhandel och marknadsmanipulation, däribland de brott som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/57/EU ⁽⁴⁾.
 - v) It-brottslighet, däribland de brott som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/40/EU ⁽⁵⁾.
2. *egendom*: tillgångar av alla slag, både fysiska och icke-fysiska, lösa och fasta, materiella och immateriella, samt juridiska dokument och instrument av alla slag, även i elektronisk eller digital form, som styrker äganderätten till eller rättigheter knutna till sådana tillgångar.
3. *juridisk person*: varje enhet som är en juridisk person enligt tillämplig rätt, med undantag för stater eller offentliga organ vid utövandet av offentliga maktbefogenheter och offentliga internationella organisationer.

Artikel 3

Penningtvättsbrott

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att följande handlingar, om de begås uppsåtligen, är straffbara:
- a) Omsättning eller överlåtelse av egendom med vetskap om att egendomen härrör från brottslig verksamhet, i syfte att hemlighålla eller dölja egendomens olagliga ursprung eller för att hjälpa någon som är inblandad i sådan verksamhet att undandra sig de rättsliga följderna av sitt handlande.
 - b) Hemlighållande eller döljande av en viss egendoms rätta beskaffenhet eller ursprung, dess belägenhet, förfogandet över den, dess förflyttning, de rättigheter som är knutna till den eller äganderätten till den, med vetskap om att egendomen härrör från brottslig verksamhet.
 - c) Förvärv, innehav eller användning av egendom, med vetskap om, vid tiden för mottagandet, att egendomen härrörde från brottslig verksamhet.
2. Medlemsstaterna får vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de handlingar som avses i punkt 1 är straffbara om gärningsmannen misstänkte, eller borde ha känt till, att egendomen härrörde från brottslig verksamhet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/62/EU av den 15 maj 2014 om straffrättsligt skydd av euron och andra valutor mot penningförfalskning och om ersättande av rådets rambeslut 2000/383/RIF (EUT L 151, 21.5.2014, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/99/EG av den 19 november 2008 om skydd för miljön genom straffrättsliga bestämmelser (EUT L 328, 6.12.2008, s. 28).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/123/EG av den 21 oktober 2009 om ändring av direktiv 2005/35/EG om föroreningar förorsakade av fartyg och införandet av sanktioner för överträdelser (EUT L 280, 27.10.2009, s. 52).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/57/EU av den 16 april 2014 om straffrättsliga påföljder för marknadsmissbruk (marknadsmissbruksdirektiv) (EUT L 173, 12.6.2014, s. 179).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/40/EU av den 12 augusti 2013 om angrepp mot informationssystem och om ersättande av rådets rambeslut 2005/222/RIF (EUT L 218, 14.8.2013, s. 8).

3. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att
 - a) en tidigare eller samtidig fällande dom för den brottsliga verksamhet som egendomen härrörde från inte utgör en förutsättning för en fällande dom för de brott som avses i punkterna 1 och 2,
 - b) en fällande dom för de brott som avses i punkterna 1 och 2 är möjlig om det kan fastställas att egendomen härrörde från brottslig verksamhet utan att det därvid är nödvändigt att fastställa alla faktiska omständigheter eller alla förhållanden rörande den brottsliga verksamheten, inbegripet gärningsmannens identitet,
 - c) de brott som avses i punkterna 1 och 2 omfattar egendom som härrör från en handling som utförts inom en annan medlemsstats territorium eller inom ett tredjelands territorium, om den handlingen skulle utgöra brottslig verksamhet om den hade begåtts på det egna territoriet.
4. När det gäller punkt 3 c i denna artikel får medlemsstaterna vidare kräva att den relevanta handlingen utgör ett brott enligt den nationella rätten i den andra medlemsstaten eller det tredjeland där brottet begåtts, utom då den utgör ett av de brott som avses i artikel 2.1 a–e och h enligt definitionen i tillämplig unionsrätt.
5. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de handlingar som avses i punkt 1 a och b är straffbara om de begås av personer som begick eller var inblandade i den brottsliga verksamhet från vilken egendomen härrörde.

Artikel 4

Medhjälp, anstiftan och försök

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att medhjälp, anstiftan och försök till de brott som avses i artikel 3.1 och 3.5 är straffbara.

Artikel 5

Påföljder för fysiska personer

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de brott som avses i artiklarna 3 och 4 är belagda med effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga påföljder.
2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de brott som avses i artikel 3.1 och 3.5 är belagda med ett maximistraff på minst fyra års fängelse.
3. Medlemsstaterna ska även vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att fysiska personer som begått de brott som avses i artiklarna 3 och 4 vid behov blir föremål för ytterligare sanktioner eller åtgärder.

Artikel 6

Försvårande omständigheter

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa, när det gäller de brott som avses i artiklarna 3.1, 3.5 och 4, att det ska ses som en försvårande omständighet
 - a) att brottet begicks inom ramen för en kriminell organisation i den mening som avses i rambeslut 2008/841/RIF, eller
 - b) att gärningsmannen är en ansvarig enhet i den mening som avses i artikel 2 i direktiv (EU) 2015/849 och begick brottet vid utövandet av sin yrkesmässiga verksamhet.
2. Medlemsstaterna får, när det gäller de brott som avses i artiklarna 3.1, 3.5 och 4, föreskriva att det ska ses som en försvårande omständighet
 - a) att värdet av den egendom som är föremål för penningtvätt är betydande, eller
 - b) att den egendom som är föremål för penningtvätt härrör från ett av de brott som avses i artikel 2.1 a–e och h.

Artikel 7

Juridiska personers ansvar

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att juridiska personer kan hållas ansvariga för vart och ett av de brott som avses i artiklarna 3.1, 3.5 och 4 och som begås till deras förmån av någon som agerar antingen enskilt eller som en del av den juridiska personens organisation, och som har en ledande ställning inom den juridiska personen grundad på
 - a) en behörighet att företräda den juridiska personen,

- b) en befogenhet att fatta beslut på den juridiska personens vägnar, eller
- c) en befogenhet att utöva kontroll inom den juridiska personen.

2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att juridiska personer kan hållas ansvariga när brister i den övervakning eller kontroll som ska utföras av en person som avses i punkt 1 i denna artikel har gjort det möjligt för en person som är underställd den juridiska personen att till förmån för denna begå något av de brott som avses i artiklarna 3.1, 3.5 och 4.

3. Juridiska personers ansvar enligt punkterna 1 och 2 i denna artikel ska inte utesluta att straffrättsliga förfaranden inleds mot fysiska personer som är gärningsmän, anstiftare eller medhjälpare till något av de brott som avses i artiklarna 3.1, 3.5 och 4.

Artikel 8

Sanktioner för juridiska personer

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att en juridisk person som hålls ansvarig enligt artikel 7 kan bli föremål för effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner, vilka ska innefatta bötesstraff eller administrativa avgifter och får innefatta andra sanktioner, såsom

- a) fråntagande av rätt till offentliga förmåner eller stöd,
- b) tillfällig eller permanent uteslutning från tillgång till offentlig finansiering, inklusive anbudsförfaranden, bidrag och förmåner,
- c) tillfälligt eller permanent näringsförbud,
- d) rättslig övervakning,
- e) ett rättsligt beslut om upplösning av verksamheten,
- f) tillfällig eller permanent stängning av inrättningar som har använts för att begå brottet.

Artikel 9

Förverkande

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att deras behöriga myndigheter i enlighet med direktiv 2014/42/EU, beroende på vad som är lämpligt, fryser eller förverkar vinning som härrör från något av de brott som avses i det här direktivet och hjälpmedel som använts eller varit avsedda att användas för att begå något av dessa brott eller bidra till att något av dessa brott begås.

Artikel 10

Behörighet

1. Varje medlemsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att fastställa sin behörighet beträffande de brott som avses i artiklarna 3 och 4 i följande fall:

- a) Brottet har begåtts helt eller delvis inom dess territorium.
- b) Gärningsmannen är medborgare i medlemsstaten.

2. En medlemsstat ska underrätta kommissionen om den beslutar att utvidga sin behörighet till brott som avses i artiklarna 3 och 4 som begåtts utanför dess territorium i följande fall:

- a) Gärningsmannen har sin hemvist inom dess territorium.
- b) Brottet har begåtts till förmån för en juridisk person som är etablerad inom dess territorium.

3. Om ett brott som avses i artiklarna 3 och 4 omfattas av fler än en medlemsstats behörighet och vilken som helst av dessa medlemsstater har möjlighet att lagföra på grundval av samma faktiska omständigheter, ska de berörda medlemsstaterna samarbeta för att besluta vilken av dem som ska lagföra gärningsmannen, i syfte att koncentrera lagföringen till en enda medlemsstat.

Hänsyn ska tas till följande faktorer:

- a) Inom vilken medlemsstats territorium brottet begicks.
- b) Gärningsmannens nationalitet eller hemvist.
- c) Offrets eller offrens ursprungsland.
- d) Det territorium inom vilket gärningsmannen påträffades.

Ärendet ska, om så är lämpligt och i enlighet med artikel 12 i rambeslut 2009/948/RIF, hänskjutas till Eurojust.

*Artikel 11***Utredningsverktyg**

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att effektiva utredningsverktyg, såsom de som används för att bekämpa organiserad brottslighet eller andra allvarliga brott, är tillgängliga för de personer, enheter eller avdelningar som har ansvaret för att utreda eller lagföra de brott som avses i artiklarna 3.1, 3.5 och 4.

*Artikel 12***Ersättande av vissa bestämmelser i rambeslut 2001/500/RIF**

Artikel 1 b och artikel 2 i rambeslut 2001/500/RIF ersätts med avseende på de medlemsstater som är bundna av detta direktiv, utan att det påverkar dessa medlemsstaters skyldigheter när det gäller tidsfristerna för införlivande av det rambeslutet med nationell rätt.

För de medlemsstater som är bundna av detta direktiv ska hänvisningar till de bestämmelser i rambeslut 2001/500/RIF som avses i första stycket anses som hänvisningar till detta direktiv.

*Artikel 13***Införlivande**

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 3 december 2020. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 14***Rapportering**

Kommissionen ska senast den 3 december 2022 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv.

Kommissionen ska senast den 3 december 2023 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av detta direktivs mervärde för bekämpandet av penningtvätt samt dess inverkan på grundläggande rättigheter och friheter. På grundval av den rapporten ska kommissionen vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag för att ändra detta direktiv. Kommissionen ska beakta den information som medlemsstaterna lämnar.

*Artikel 15***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 16***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Strasbourg den 23 oktober 2018.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

K. EDTSTADLER

Ordförande